

Všechno má svou vlastní hlavu

Jana Karpíška a Lukáše Karbuse spojuje nejen příslušnost k umělecké skupině Svitava, ale také společný přístup k malbě, jako intuitivnímu médiu, které dokáže v divákovi vyvolat myšlenky o podstatě životních hodnot. Je zde zřejmý odklon od současných trendů, námětově autoři odkazují ke klasickému malířství. Hlavním tématem je člověk obývající přírodní krajiny a krajiny ducha, a potřeba jeho splynutí s přirozeným řádem věcí. Člověk je toužící bytost, schopná vnímat a procítit věci za hranicemi reálných zkušeností a zároveň svou tělesnou podstatou a svým životem tyto transcendující okamžiky zpochybňovat a potlačovat. V díle Jana Karpíška a Lukáše Karbuse můžeme cítit snahu po zastavení neúprosného toku času a zachycení harmonického obrazu světa, dokud tato představa nezanikne v záplavě novodobých problémů.

Na výstavě zastupují dílo Lukáše Karbuse jemné akvarely, znázorňující mini příběhy vyčleněné ze složité struktury současného světa a jeho problémů. Idealizované výjevy zvířat, krajinomalba a květinová zátiší jakoby vůbec nepatřili do skupiny našich zážitků. Připomínají spíše ilustrace k lidové slovesnosti, kde čistota a láska je odměněna a kde příroda je vnímána s pokorou a pochopením. Krajina zde má svou paměť a historii, příroda zůstává a člověk jen zanechává otisky svých stop. Akvarel je vizuálním ztělesněním této pomíjivosti a rozmývatelnosti lidských osudů na pozadí přírodních koloběhů.

Náměty obrazů Jana Karpíška vycházejí z autorových meditací a zážitků, které se pohybují někde na hranici mezi imaginací a transcendencí. Prohloubené autorovou introspekcí, přemýšlením o světě, dotýkají se témata jeho obrazů základních životních hodnot a cílů. Snahou je ukázat člověka jako jeden z prvků komplexního systému, v němž vše má své místo a svou „hlavu“. Samotný proces malby obrazu je pak až druhotným výsledkem syntézy myšlenkových procesů. Intuitivně vznikají kresby a texty, k samotné malbě pak přistupuje s odstupem jako k další fázi uchopení zážitku skrze médium obrazu. Obraz je pak vytvářen za účelem sdělení a sdílení myšlenek s divákem. V procesu transformace zážitku v obraz se mění estetické vlastnosti. Absence bezprostřednosti autora vybízí k minimalizaci narativity a zjednodušování malby, která může připomínat naivní malířství nebo dětské kresby a odkazuje tak k vidění světa v jeho neproblematické samozřejmosti, pokud je náš pohled čistý.